

Nasraddin Dchar

“IK WIL DE
POSITIEVE
KANT VAN
NEDERLAND
BENADRUKKEN”

Nu hij vader is, voelt Nasraddin Dchar meer de behoefte om zich uit te spreken. De acteur pleit voor liefde en empathie.

“Het gaat om de toekomst van mijn kinderen.”

INTERVIEW: LIDDIE AUSTIN. FOTOGRAFIE & STYLING: ROSSI & BLAKE

“HET VADERSCHAP IS
NOG **VEEL RIJKER**
DAN IK DACHT DAT
HET ZOU ZIJN”

“Nas.” Met een flinke handdruk stelt Nasrdin Dchar (1978) zich voor. Hij heeft net buiten in zonnig Rotterdam geposeerd met een Dalmatiër. Dat ging goed, al heeft hij niet zo veel met huisdieren, bekent hij. Maar deze hond kwam uit Steenberghe, de Brabantse plaats waar Dchar geboren en getogen is. “Misschien hadden we daarom wel een klik!”

Hij neemt alle tijd voor ons gesprek in een druk café in de Witte de Withstraat en dat terwijl hij het razend druk heeft: met de opnames van de televisieserie *De 12 van Oldenheim* (eind dit jaar op televisie), met zijn jonge gezin én met de solovoorstelling *DAD*, waarmee hij nu in het theater staat. Op Dchars website staat te lezen dat *DAD* ‘een voorstelling is over vaderschap. Over generaties. Over emigratie. Over toen, nu en straks. Over hier en daar. Over leven en dood. Over liefde!’

Over alles dus zo’n beetje. “Zo zou je het kunnen zien, maar in dat alles heb ik het over iets specifiek: mijn leven. Net als bij mijn eerdere solovoorstelling *Oumi* is het doel om vanuit een persoonlijk verhaal iets universeels te vertellen. In *Oumi* was dat vanuit het perspectief van mijn moeder en Marokkaanse vrouwen als zij, nu doe ik het vanuit het perspectief van mijn vader en het vaderschap, ook omdat ik daar nu zelf zo mee bezig ben.”

Je dochter Dina is ruim tweeënhalf jaar oud, je zoon Malik negen maanden.

Is het vaderschap anders dan je dacht dat het zou zijn? “Ik had er hoge verwachtingen van, maar het is nog veel rijker dan

ik dacht dat het zou zijn! Je kunt er haast niet over praten zonder in clichés te vervallen. Het vaderschap is voor mij genieten, iedere dag wakker worden met een glimlach op mijn gezicht omdat ik die kinderen weer zie. Het is ook hard werken, zeker nu met een tweede erbij. Als je me van tevoren had verteld dat een slaapkop als ik op vijf uur slaap per nacht zou kunnen functioneren, had ik je niet geloofd. Maar ik doe het nu en het gaat. Het vaderschap is ook in de spiegel kijken: me afvragen waar ik voor sta en wat ik wil meegeven aan mijn kinderen. Terugkijken naar vroeger.”

Oumi is destijds door Maria Goos geschreven, DAD heb je helemaal zelf gemaakt.

“Maria schreef *Oumi* op basis van interviews die we samen met mijn moeder hebben gedaan. Nu heb ik zelf met mijn vader gepraat, de voorstelling maakte ik samen met regisseur Floris van Delft. Het was even zoeken naar het verhaal dat ik wilde vertellen. Het bleek heel erg te maken te hebben met de tijd waarin we leven. *DAD* is geen ingewikkelde, sombere voorstelling, integendeel, maar als je het hebt over het vaderschap van iemand zoals ik – een Nederlander van Marokkaanse afkomst, een moslim – dan kun je niet om deze tijd heen. Dat maakte het niet gemakkelijker, ik wist dat ik pijnlijke kwesties moest aankaarten: religie bijvoorbeeld. Sla de krant maar open: er staat momenteel niet veel goeds over mijn geloof in. Hoe ga ik daarmee om?”

Is dat anders nu je een gezin hebt? “Dat denk ik wel, al ben ik altijd wel maatschappelijk betrokken geweest. Op de middelbare school hield ik al een spreekbeurt over rassenhaat. Zo ver gaat het al terug. Het grote publiek maakte waarschijnlijk pas kennis met mijn neiging om een ander geluid te laten horen bij het dankwoord dat ik uitsprak toen ik in 2011 een Gouden Kalf won voor mijn rol in de film *Rabat*. ‘Ik ben een Nederlander’, zei ik toen. ‘Ik ben heel trots op mijn Marokkaanse bloed. Ik ben een moslim. En ik heb een fucking Gouden Kalf in mijn hand!’ Woorden die nu misschien nog meer lading hebben dan toen.”

Kun je dat uitleggen? “Sinds ik vader ben, is mijn neiging om me uit te spreken nog

sterker geworden. Het gaat nu niet alleen om mijn leven, maar om de toekomst van mijn kinderen. Ik wil dat zij zich net als alle Nederlandse kinderen op hun eigen manier kunnen ontplooiën met de vrijheden die wij kennen in dit land. Ze moeten zich niet hoeven verantwoorden voor verschrikkelijke daden van andere mensen, zoals ik dat nu moet. Dat stoort me. Waarom zou ik expliciet moeten zeggen dat ik terroristische aanslagen van IS en andere groeperingen heel erg vind? Kom op, dat spreekt toch vanzelf? Natuurlijk vind ik die aanslagen

“Waarom zou ik expliciet moeten zeggen dat ik terroristische aanslagen heel erg vind?”

verschrikkelijk! Maar als ik mijn mond houd, lijkt het alsof ik het met de terroristen eens ben.”

Wat een raar dilemma! “Ja, het is ook raar: als moslim krijg je nu van twee kanten klappen. Enerzijds van mensen die de islam misbruiken voor hun vreemde ideeën en anderzijds van mensen die dat misbruik gebruiken om meteen maar alle moslims buiten te sluiten. Het zijn allebei extremen, maar ze voeden elkaar en ze maken elkaar zo groter. Hoe zorg je er in dit klimaat voor dat de stem van de redelijkheid gehoord blijft worden? Dat het niet alleen om cynisme en haat gaat, maar ook over liefde, empathie en medemenselijkheid? Met Ieder1, de stichting die ik samen met een aantal gelijkgestemden heb opgezet om de maatschappelijke eenheid te bevorderen en waarmee we vorig jaar een mars organiseerden in Amsterdam, willen we de positieve kant van Nederland benadrukken. Want we moeten het samen doen, ongeacht wie je bent, waar je vandaan komt, waarin je gelooft en van wie je houdt.”

En hoe doe je dat zelf? “Ook in DAD ben ik op zoek naar die verbinding. Juist nu is het belangrijk om elkaars verhaal te horen, óók de verhalen die je nog niet kent. Men-

sen luisteren steeds minder naar elkaar. Dat is gevaarlijk: als we niet meer naar elkaar luisteren, wordt het moeilijk om samen te leven.

Voor de goede orde: DAD is vooral een mooie theatervoorstelling, hoor. Ik probeer een algemeen geldend verhaal te vertellen, en het is fantastisch om te zien wat er in de zaal gebeurt als dat goed lukt. De energie die dan vrijkomt! Ik hoop dat mensen na afloop geroerd en geïnspireerd naar huis gaan. En als ze zich dan ook nog afvragen wat zij zouden kunnen doen om van de wereld een betere plek te maken voor onze kinderen, ben ik helemaal tevreden.”

In DAD vertel je ook het verhaal van je vader, die in de jaren zeventig als gastarbeider naar Nederland kwam. Hoorde je in je interviews met hem dingen die je niet wist? “Zeker. Wat hij bijvoorbeeld vertelde over zijn relatie met zijn vader was nieuw voor mij. Het gaf mij een ander beeld van mijn opa, die ik vroeger in de vakanties zag. Toen was hij mijn held, hij was lief, grappig ook; alles wat je als klein jongetje ▷

“IK MOEST
LEREN OM
DE LIEFDE
NIET VOOR
LIEF TE
NEMEN”

van een opa verlangt. Ik ging met hem naar de soek om boodschappen te doen. Hij liep met een stok en vertelde over vroeger. Ik dacht hem goed te kennen. Maar hij bleek zich ten opzichte van zijn zoon, mijn vader, heel anders te hebben gedragen. Voor hem was hij niet echt lief. Het was heftig om mijn vader dat – aarzelend – te horen vertellen. Hij is zelf ook best streng geweest, maar hij was altijd rechtvaardig. En wat ook een groot verschil bleek te zijn: hij is trots op wat zijn kinderen doen. Ik heb het idee dat mijn vader die trots bij zijn vader nooit heeft gevoeld.”

Hoe is jouw relatie met je vader? “Wij hebben een speciale band. Ik werd geboren op een moment waarop het niet zo goed ging met hem. Hij was afgekeurd en zat somber thuis. Dat had een enorme impact op hem: op zijn zelfbeeld, op zijn normen en waarden. Op zijn mannelijkheid ook: hoe kon hij een echte man zijn zonder zelf zijn brood te kunnen verdienen? Mijn geboorte zorgde voor vrolijkheid en positiviteit in zijn leven. Ik was een soort troostkindje voor hem. Als ik terugdenk aan vroeger, zie ik vooral mijn vader. Hij nam me mee naar voetbaltraining, zorgde ervoor dat mijn schoenen gepoetst waren, stond bij wedstrijden langs de lijn. Hij was er altijd. Daarnaast vonden allebei mijn

ouders het belangrijk dat ik goede cijfers en diploma's haalde, zodat ik het beter zou krijgen dan zij.”

Was hij ook trots toen je die diploma's aan de wilgen hing en ging acteren?

“Als we terugkijken naar hoe je was als kind, hadden we het gewoon moeten zien aankomen’, zeiden mijn ouders laatst nog tegen mij. Het is waar: het zat er altijd al in. Als ik vroeger een film had gezien, ging ik die meteen helemaal naspelen. Op school deed ik altijd mee aan alle toneelvoorstellingen. Maar dat ik van dat spelen mijn beroep wilde maken, lag voor mijn ouders wel heel ver van hun bed. Daarom ben ik eerst bedrijfskunde gaan studeren. Het toneel bleef echter trekken. Via het amateurtheater ben ik professioneel acteur geworden. Mijn ouders zijn nu trots op me. Ze hebben een enorme ontwikkeling door-gemaakt. Vroeger riepen ze altijd: ‘Praat Marokkaans als je thuis bent!’, nu spreken ze zelf gewoon Nederlands met hun kleinkinderen. Als mijn ouders zo'n verandering kunnen doormaken, zou de Nederlandse maatschappij in zijn geheel dat ook moeten kunnen. Dat hoop ik tenminste. Voor mij liggen de mooie kanten van dit land juist in de diversiteit. Maar dat is anno 2017 haast een vies woord geworden. Daar verzet ik mij tegen. Het is toch mooi dat we hier allemaal verschillend kunnen zijn en toch een eenheid vormen?”

Je liefde voor diversiteit breng je ook thuis in de praktijk: je vrouw Amy is Nederlands. Hoe gaat dat? Lopen jullie bijvoorbeeld in de opvoeding tegen cultuurverschillen op?

“Eigenlijk niet. We zijn al zestien jaar bij elkaar, Amy en ik. Ik weet alles van haar, zij weet alles van mij. Voordat we aan kinderen begonnen, hebben we besproken hoe we het wilden gaan doen. Het blijft natuurlijk nog moeilijk genoeg, maar alles is goed. *Jip en Janneke* lezen we allebei voor, maar we hebben ook ieder onze eigen rituelen met de kinderen. Als we gaan eten, zegt Dina altijd: ‘Bismillah smakelijk eten!’ Magisch vind ik dat: beide culturen in één zinnenstuk. Ze vraagt mij nu 's avonds vaak om 'een versje'. Daarmee bedoelt ze een vers uit de Koran. Ze vindt het mooi klinken, maar

ze begrijpt er natuurlijk niks van. Ik weet zelf nauwelijks nog wat die verzen betekenen! Maar ze horen bij mij en ik vind het mooi om ze op een onnadrukkelijke manier aan mijn kinderen door te geven.”

Amy en jij zijn tijdens jullie relatie ook even uit elkaar geweest. “Ik moest leren om de liefde niet voor lief te nemen. Ups en downs horen bij iedere langdurige relatie, denk ik. Als we nu problemen hebben, kunnen we die aan doordat we elkaar zo door en door kennen. We zitten nu in een fase waarin er thuis veel op Amy's schouders terecht komt. Zij werkt drie dagen per week als maatschappelijk werkster, mijn werk is veel onregelmatiger. Er moet veel gepland worden en gelukkig kan zij dat goed. Van daarnaast

“Als ik terugdenk aan vroeger, zie ik vooral mijn vader. Hij was er altijd”

ook samen iets doen komt het weinig. Vorige week waren Amy en ik voor het eerst sinds tijden samen uit eten en naar de film. Dan merk je meteen dat je gesprekken op een heel ander niveau hebt. Dat moeten we echt vaker doen.”

Je noemt jezelf 'radicaal positief'. Dat klinkt een beetje als positief tegen de klippen op. Stille. “Misschien is het wel zo. Soms is het echt moeilijk. Maar ik ben het aan mezelf en aan mijn kinderen verplicht om positief te zijn en te blijven. Ik heb het gevoel dat als ik zelf óók boos, cynisch en pessimistisch word, ik het verlies van de extremisten – van welke kant dan ook – tegen wie ik me verzet. Dat gun ik ze niet.”

Precies op dit moment loopt er buiten een man voorbij, die zodra hij Nasrdin in het vizier krijgt een diepe buiging voor hem maakt. “Dankjewel!” lacht Nas. Zijn positiviteit wordt gezien. Hij wint. □

MEER NAS

Acteur Nasrdin Dchar (38, Steenberghe) is getrouwd met maatschappelijk werker Amy Donk, met wie hij dochter Dina (2,5) en zoon Malik (9 mnd) heeft. Hij is bekend van televisieseries als *Shouf Shouf!*, *Deadline*, *De Troon* en de films *Rabat*, *Tirza*, *Fake* en *Infiltrant*. Hij was vorig jaar te zien in het tweede seizoen van de geprezen serie *Zwarte Tulp*. Hij speelt sinds 1 februari 2017 in zijn solovoorstelling *DAD*, een voorstelling over het vaderschap. Dit jaar verschijnt de internationale film *Rotterdam, I Love You*, waarin hij een rol speelt. Dchar is initiatiefnemer van *Ieder1*, een stichting die de eenheid in de samenleving wil bevorderen. Hij houdt dit jaar de 5 mei-lezing in Haarlem. Voor de speellijst van *DAD* zie: nasrdindchar.nl